

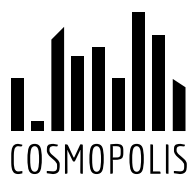

JULIE CAPLINOVÁ

Letný útek na vidiek

V tieni košatých stromov a uprostred rozkvitnutých
lúk sa píše príbeh veľkej romantickej lásky.

COSMOPOLIS

JULIECAPLINOVÁ

*Letný útek
na vidiek*

JULIE CAPLINOVÁ

Letný útek na vidiek

Vydala GRADA Slovakia s.r.o. pod značkou Cosmopolis
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1
www.grada.sk
Tel.: +421 2 556 451 89
ako svoju 358. publikáciu.

A Summer Country Escape, vydanú vydavateľstvom One More Chapter v roku 2025,
preložila do slovenčiny Jarmila Debrecká.
Jazyková redakcia Anetta Letková
Ilustrácie na obálke Kateřina Brabcová
Grafická úprava a sadzba Zuzana Ondrovičová
Zodpovedná redaktorka Alexandra Janogová

Vydanie 1., 2025
Počet strán 368
Tlač CPI Moravia Books s.r.o.

Originally published in the English language by One More Chapter
under the title *A Summer Country Escape*.
Julie Caplin asserts the moral right to be acknowledged as the author of this work.

Copyright © Julie Caplin 2025
Cover Illustration © Kateřina Brabcová

Slovak edition © GRADA Slovakia s.r.o., 2025
Translation © Jarmila Debrecká, 2025

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy

*Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej či elektronickej knihy nesmie byť reprodukováná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa. Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané. Automatizovaná analýza textov alebo dát v zmysle čl. 4 smernice 2019/790/EU a používanie tejto knihy na tréningovanie AI sú **bez súhlasu nositeľa práv zakázané**.*

ISBN 978-80-8305-152-2 (ePub)
ISBN 978-80-8305-151-5 (pdf)
ISBN 978-80-8305-150-8 (print)

*Pre Jenny Capon.
Si jeden z najlepších ľudí, akých poznám.*

Prvá část'

1. kapitola

Betsin telefón zazvonil práve vo chvíli, keď natiahla ruku k dverám dedinského obchodu. V tom momente, ako si všimla meno volajúceho, stuhla.

„Prosím?“ povedala, keď zdvihla.

„Ahoj, Bets. Tu je Alison z Chiltern Dogs. Spomínaš si ešte na Tiggy?“

„Samozrejme,“ odvetila Bets a srdce sa jej rozbúšilo.

„Mám dobré správy... teda dobré pre teba. Pre Tiggy až také dobré nie sú.“

Tiggy – malý čierno-hnedý francúzsky buldoček – si získala Betsino srdce hneď, ako ju prvý raz uvidela. So svojimi špicatými trojuholníkovými ušami vyzerala ako malý mimozemšťan z disneyovského filmu *Lilo a Stitch*. Navyše mala absolútne neodolateľné veľké hnedé úprimné oči.

„Rodina, ktorá o ňu prejavila záujem, si to nakoniec rozmyslela. Ak Tiggy ešte stále chceš, je celá tvoja.“

„Žartuješ!“ Bets cítila, ako jej telom vibruje vzrušenie. „Božemôj. To je úžasné.“ Tvár jej rozžiaril široký úsmev. Niekedy je všetko tak, ako má byť. „To je skvelá správa. Kedy si ju môžem vyzdvihnúť?“

„Budeš musieť prísť a vyplniť papiere, ale keďže si veterinárna sestrička a dlhoročná dobrovoľníčka, myslím si, že niektoré časti procesu môžeme vynechať. Preverím to, ale pravdepodobne o štyri alebo päť dní.“

„Skús ma zastaviť, budem tam s ceduľkou aj so zvončekmi. Nemôžem sa dočkať.“

Bets vyskočila a dvere obchodu otvorila s takým nadšením, až takmer zničila pyramídu z kukuričných vločiek, ktorá sa nachádzala hneď za nimi.

„Ach, niekto je dnes ráno šťastný. Zaujímalo by ma, aký je dôvod.“ Spoza pultu sa na Bets usmiala Doris, ktorej sa okolo pier objavili jemné vrásky.

„Ahoj, Doris, mám novinu!“ zvolala Bets, keď so sviežou energiou vkročila do obchodu. Niekoľko posledných týždňov bolo najhorších v celom jej živote, ale mať psa, vlastného psa, to bolo niečo! Urobilo jej to veľkú radosť. Dokonca ju to prinútilo prirodzene sa usmievať namiesto toho, aby stále len niečo predstierala.

Hoci v minulosti bola majsterkou v predstieraní.

„Niečo som už počula. Myslím si, že tvoja radosť súvisí s tým, že sa niekto vrátil.“ Doris sa na ňu lišiacky usmiala.

„Prosím?“ Bets mala hlavu plnú psích pelechov, vôdzok a hračiek. Jej pes. Vždy chcela psa a roky bola pre ostatných šampiónkou v ich opatrovaní. A teraz bude mať vlastného.

„Jack,“ odvetila Doris a žmurkla na ňu tak, až sa jej pretočili oči. Keďže boli krvavočervené, slzili jej a mala ich orámované jasnomodrými tieňmi, ten pohľad naozaj stál za to.

„Jack?“ nechápala Bets.

„Áno. Videla som ho, ako včera neskoro v noci vystúpil z taxi-ka aj s veľkou cestovnou taškou. Prišiel už nastálo?“

Bets zatajila dych a pokúsila sa stráviť Dorisine slová. Zdalo sa, že jej mozog sa nedokáže preniesť cez slovo Jack. Akoby mala trému. Nevedela zo seba nič vykoktať, hlasivky mala úplne tuhé.

Cítila silné nutkanie utiecť, takže rýchlo schmatla pol litra mlieka z neďalekej chladničky.

„Musím ísť. Meškám.“

Bets stískala mlieko v ruke a srdce jej zúrivo búšilo. Vykročila po ceste.

Jack je späť. Tie slová sa jej ozývali v hlave, až nadobudli zlovestný spevavý tón, nie príliš odlišný od strašidelných tónov Jacka Nicholsona v *Osvietení*. Jej kroky duneli na chodníku v rytme slov *Jack je späť, Jack je späť, Jack je späť*.

Skrútilo jej žalúdok, akoby bol zviazaný do pevného uzla.

2. kapitola

„Káva,“ vyhrĺkla Bets a už-už podávala šálku svojmu šéfovi Devonovi. Uvedomila si, že sa jej zľahka trasie ruka. Vďaka bohu, po hektickom ráne – potrebovala sa akýmkoľvek spôsobom rozptýliť – si na začiatku dvojhodinovej prestávky medzi rannými a popoludňajšími konzultáciami dopriali rýchly nápoj. Odpila si z príliš horúcej kávy a ostražito ho pozorovala, premýšľajúc, kedy sa zmieni, že jeho brat je doma.

Vystrela sa a snažila sa tváriť ľahostajne. Neexistoval absolútne žiadny dôvod, prečo by ju Jack mal informovať o svojom pohybe. Absolútne žiadny. Už nie. *Hoci*, pomyslela si v reakcii na svoje vnútorné zúfalstvo, *bolo by fajn, keby ju varoval*. Za chrbtom si prekrížila prsty na jednej ruke. Prosím, nech je to len krátka návšteva. Prečo by tu inak bol? Keď sa s ňou rozchádzal – áno, presne vtedy –, povedal jej, že v najbližšom čase zostane v Bristole. A to, úprimne povedané, bolo možno to jediné, vďaka čomu to celé zvládla. Nemusela ho vidieť ani sa s ním stretnúť, takže sa mohla tváriť, akoby sa v skutočnosti nič nezmenilo. Ani to nemusela nikomu povedať.

„Zachránila si ma,“ prehovoril Devon, držiac v dlaniach svoju šálku kávy. „Neviem, kde sa podelo toto ráno.“

„Ja to viem,“ odvetila Bets s hlasným povzdychom, nadšená sama sebou, že znie tak normálne, hoci vnútri sa cítila vyprahnutá ako saharská púšť. „Neprestáva ma udivovať, že také malé zviera ako morča dokáže vyprodukovať z oboch koncov toľko tekutiny.“

Venovala Devonovi očarujúci – Oscara hodný – kajúcný úsmev, ako si to vyžadovala situácia. Niežeby sa sťažovala. Zaneprázdnenosť ju udržiavala pri zmysloch, najmä dnes. Uhádla Doris správne? Aj napriek hektickému ránu sa jej vždy, keď sa s typickým zavŕzganím otvorili dvere do ošetrovne, zrýchlil pulz. Zdalo sa, že si nikto nevšimol, aká bola dnes ráno nervózna.

„Chudáčik,“ vzdychol si Devon. „Bohvie, čo žral, ale veľmi mu to nesadlo. Dal som majiteľke vedieť, že si ho môže vyzdvihnúť zajtra ráno. Si si istá, že je pre teba v poriadku, ak ho budeš mať cez noc na pozorovanie?“ Mierne sa zamračil, pretože vedel, že je to nad rámec jej povinností.

„Samozrejme,“ odvetila Bets statočne. Akoby mohla odmietnuť? Vyrastala s matkou, ktorá mala nadstavbový titul v tom, ako našťvať svojich šéfov a každého naokolo, a to Bets v živote uštedrilo niektoré cenné lekcie. Niežeby dokázala odmietnuť pomoc zvieraťu. „Chudáčik malý,“ zašepkala a zadívala sa na úbohé strakaté morča, ktoré sa triaslo na vyšetrovacom stole.

„Potrebujeme mu pravidelne podávať tekutiny. Nie som si istý, čo by sme si bez teba počali. Ešte raz ďakujem.“

Hore schodmi zaduneli kroky a Bets zdvihla zrak. Opäť ju premohol nepokoj.

„Devon.“ Vo dverách kuchyne sa objavila recepčná Margaret. „V stajniach Winterbourne je núdzový stav. Jedna z kobýl sa zachytila o ostnatý drôt. Vyzerá to zle. Mohol by si tam ísť?“

Devon sa pozrel na hodinky. „Perfektné načasovanie. Cestou späť si dám sendvič. Mohla by si vziať von Tess a Dextera?“ Zamračil sa. „Prepáč, že ťa o to žiadam, hlavne keď viem, že dnes v noci máš službu pri morčati.“

„Devon, to je v poriadku,“ uistila ho Bets. „Neprekáža mi zísť so psami na prechádzku. Nie je to pre mňa žiadna práca. A čo sa týka starostlivosti o Henryho... o to morča... v noci mu dám každé dve hodiny jesť a ty mi to môžeš vynahradiť inakedy.“

Devon ju potľapkal po pleci. „Vynahradiť. Naozaj si ťa vážim. Si tá najlepšia veterinárna sestra, akú sme kedy mali. Ešte raz ďakujem.“

„Žiadny problém,“ odvetila bezstarostne a odmietla chválu, ktorú mala vždy problém prijať, hoci jej hlavným cieľom v živote bolo byť nápomocná, veselá a nenahraditeľná. Príliš dlho vyrastala v tieni hrozivej povesti svojej matky. Clare Fowlerová bola drsná a večne nahnevaná. A na pleci mala vytetovaného chrobáka vo veľkosti Austrálie. Bets sa veľmi snažila byť jej presným opakom.

O pätnásť minút neskôr zhromaždila oba psy a na vôdzkach ich vyviedla z budovy. Počas minulého týždňa veľa pršalo, a to napriek tomu, že bol posledný májový týždeň. Takmer si obula gumáky, ale namiesto toho si nakoniec predsa len vzala staré tenisky.

Prešla cez cestu a potom preliezla cez schodík pre seniorov. Rozhodla sa ísť po úzkom chodníku hore do lesa. Druhá cesta viedla ku kanálu a k rezervoáru. Nedala by totiž ruku do ohňa, že Tess si nebude chcieť zaplávať – táto pobláznená sučka musela byť v minulom živote morskou pannou. Keď bola vo vode, mohlo trvať aj dvadsať minút, kým sa jej uráčilo vyjsť von.

Hneď ako Bets prešla cez priechod, pustila oba psy, ktoré pred ňou pobehovali, radostne oňuchávali okraje chodníka a navzájom sa naháňali. Usmiala sa a sledovala ich. Bolo skvelé, že si rozume-
li, pretože Devon a Ella trávili spolu naozaj veľa času. Pokiaľ Bets
vedela, Devon sa k nej prakticky nasťahoval. A nie, nezávidela im
to, bola len trochu smutná, že jej šťastný koniec unikol. Toľko
k priateľovi, ktorý mal dokončiť päťročné štúdium na univerzite,
vrátiť sa domov a žiť s ňou šťastne až do smrti.

Bets bola odhodlaná nepremýšľať o tom ani o sekundu dlhšie,
nie počas tohto krásneho jasného dňa, a tak sa radšej zhlboka
nadýchla vône kvetu Hawthorne na stromoch nad hlavou. Vša-
deprítomná zeleň ohlasovala prichádzajúce leto. Bets si vzdychla
a počúvala čľapkanie svojich nôh v mäkkom blate a šumenie vet-
ra v korunách štíhlych briez, ktorých listy sa chveli v chladnom
vánku. Cez plot videla jahňatá, teraz už o niečo staršie, ale stále
bláznivé a bezstarostné ako vždy. Skákali a hopkali okolo starších
oviec a šťastne bľáčali.

Po príchode na križovatku sa chystala ísť svojou obvyklou tra-
sou, no vtom pred sebou zbadala, ako niekto vyšiel z lesa. Zastala.
Nie! To nie! Lenže, samozrejme, bolo to tak, pretože ona mala
vždy na takéto veci smolu. Bol tam Jack. Len tak sa tam prechá-
dzať a popískoval si, akoby sa nechumelilo.

Stála tam zmrazená vlastnou nerozhodnosťou, srdce jej bilo
dvakrát tak rýchlo, zatiaľ čo jej inštinkt bojovať alebo utekať zá-
pasil sám so sebou.

Dočerta! Nechcela ho vidieť. Rýchlo chytila Tess za obojok
a modlila sa, aby sa Dexter, ktorý bol kúsok pred ňou, otočil a na-
sledoval ju. Urobila niekoľko krokov dozadu, potom okamžite od-
bočila doľava a schovala sa za živý plot. Zatvorila oči a prekrížila

si prsty. No tak, Dexter, modlila sa zo všetkých síl. Pes sa stále neobjavil a Tess ťahala a chcela sa pridať k svojmu kamarátovi. „Pst, Tess,“ tíšila ju Bets naliehavo. Kde je Dexter?

„Ahoj, Dexter,“ ozval sa Jackov hlas. „Kde je Devon? Ahoj, Dev.“ Jackov náhly pozdrav prinútil Bets zamračiť sa. Ako sa z toho mala dostať? Ustúpila o niekoľko krokov a premýšľala, či by sa mohla tváriť, že stále kráčala po ceste a Dexter od nej iba odbehol.

Tess znova zaťahala a Bets, už aj tak neisto stojaca na nohách, stratila rovnováhu a urobila krok dozadu. Mávajúc rukami ako v groteske spadla do priekopy, pričom tvrdo pristála na zadku v prúde vody. Zahryzla si do pery, z ktorej jej vytekla krv.

Priala si, aby mohla zostať mimo dohľadu, ale Tess sa nakláňala do priekopy a štekala na ňu.

Bola to hanba. Bets sa vyškriabala na nohy, no zadok mala studený, mokrý a zablatený, nohavice prilepené k nohám a ruky pokryté niečím slizkým a špinavým.

Nad priekopou sa týčila postava.

Bol to on. Ten prekliaty... S rozstrapatenými pieskovými vlasmi vyzeral príťažlivo. Prekliaty Jack Ashcroft! Devonov brat, syn jej domáceho a majiteľa veterinárnej praxe. S jej životom bol spletený vo všetkých aspektoch, no teraz sa ich osudy museli bolesti-vo rozplieť, pretože fakticky už dva mesiace bol len jej bývalým priateľom.

Bets stisla pery a odvrátila zrak.

„Potrebuješ pomoc?“ spýtal sa a natiahol k nej ruku.

„Nie, ďakujem,“ odvrkla detinsky a so zaťatými zubami sa vyškriabala hore svahom. Takmer to zvládla, ale potom sa jej v poslednej chvíli pošmykla noha a cítila, ako sa kľže dozadu. Snažila sa síce udržať na nohách, no predsa sa jej len ruky zaborili do

blata. Vtom sa jej nohy začali šmýkať rýchlejšie ako ruky a pristála tvárou v blate.

Prečo? Prečo? Prečo? Akoby život už aj tak nebol dostatočne nafigu. Jack sa, samozrejme, rozosmial a bavil sa aj vtedy, keď sa konečne prevalila ponad okraj priekopy ako tehotná slonica. Zazrela na neho, ale odmietala s ním hovoriť.

Nakoniec sa spamätal. „Vyzeráš...“ znova sa rozosmial. „Zablatene.“

„Ďakujem za odborný postreh. Čo tu robíš? Dúfam, že sa tu zdržíš iba krátko.“

Niečo mu prebleslo tvárou. Keby ho tak dobre nepoznala, možno by to nepostrehla, a aj teraz to bolo také prchavé, že si nebola istá.

„Hádam môžem prísť navštíviť svoju rodinu,“ poznamenal strnulo.

Šokovane na neho zízala, no potom si všimla jeho prepadnuté líca aj to, že má pod očami tmavé kruhy. Nakoniec si však pripomenula, že to už nie je jej problém.

„Isteže,“ odvetila rázne. „A teraz prepáč, ale musím sa vrátiť a prezliecť sa.“ Chcela sa okolo neho prešmyknúť, ale on sa natiahol po jej ruke a prstami ju chytil za predlaktie.

„Bets, nebuď taká. Bol by som rád, keby sme zostali priateľmi. Mali by sme sa porozprávať.“

Venoval jej smutný úsmev a pri pohľade na vážny výraz v jeho očiach jej poskočilo srdce. „Vlastne ti musím niečo povedať.“

Bets sa cítila zle. Panebože, bol tu niekto iný. V jeho živote sa objavila nová žena. Zdvihla bradu a pevne držala na uzde svoje emócie, ktoré by sa mohli každú chvíľu vymknúť spod kontroly, jej tvár by sa zdeformovala a ona by sa rozplakala. No nie pred

ním. Už aj tak pre neho vyronila viac slz, ako by si zaslúžil. Ani hrdosť jej nedovoľovala plakať pred ním.

„Bets,“ prosil. „Zišla by sa mi kamarátka. Nebuď taká.“

„Aká? Ako priateľka, s ktorou si strávil deväť rokov a potom si ju odkopol?“ Ach, znelo to ufňukane. Nechcela znieť ufňukane, chcela znieť ľahostajne. Chcela byť tou Bets, ktorá si poradí s čímkoľvek, ktorá sa bude usmievať napriek všetkému, ženou, ktorú všetci milujú, pretože by pre každého urobila čokoľvek. Všeobecne obľúbenou. Skvelou aj vo chvíľach, keď jej osud veľmi nepraje.

Hoci... tá žena ju už možno trochu aj znechucovala.

Jack celou cestou domov preklínal sám seba. Dokonca aj Bets ho teraz nenávidela, hoci nevedela, aký obrovský problém si vyrobil. Príchod domov bol pravdepodobne tiež chyba, ale keď sa všetko rozpadlo, bolo to jediné miesto, kam sa mohol uchýliť.

Toľko k prechádzke, ktorá mu mala pomôcť uvoľniť chrbát po tom, čo musel v noci spať na zadnom sedadle otcovho landrovera. Niečo také sa stáva, keď prídete domov bez varovania. Doma nebol nikto a pod rohožkou nenašiel žiaden kľúč.

Vzdychol si a odbočil na štrkovú príjazdovú cestu. A presne v tej chvíli si všimol, že pred domom stojí trblietavé mini. Vzdychol si ešte hlasnejšie a pripravil sa na poriadny a plnohodnotný harmatanec. Nemal v úmysle ísť domov, ale... potreboval to. Bažil po uistení, že niektoré veci v živote sú založené na pravde a slušnosti.

Kiežby bol každý taký čestný a úprimný ako jeho rodina a ľudia tu v dedine.

Vyšiel po schodoch, otvoril vchodové dvere a takmer okamžite sa ocitol zoči-voči svojej matke.

„Jack, som rada, že ťa vidím,“ privítala ho so svojím jedinečným sarkastickým nadšením.

„Ahoj, mami. Prepáč, mal som ti dať vedieť, že prídem. Bolo to...“

„Áno, to si teda mal. Keby si tak urobil, nechali by sme ti kľúč. Išli sme do Londýna do divadla a prenocovali sme u Rona a Sally. Tvoj otec mi povedal, že si spal v aute.“ Zamrmlala. „Aspoň si nešiel zobudiť Bets... Alebo si sa o to azda pokúsil?“ pozrela sa naňho spýtavo a obzrela sa ponad plece na stodolu, kde zvyčajne býval s Bets, keď bol doma.

Pri zmienke Betsinho mena mu stiahlo žalúdok, pretože si spomenul na pohrdavý výraz na jej tvári.

„Takže ako dlho tu zostaneš?“ Otázka za milión.

„Práca v Bristole mi... nevyšla. Premýšľal som, že by som sa mohol spýtať otca, či by som mohol v krátkodobom horizonte pracovať v ordinácii.“

Prekvapene zdvihla obočie. „Je všetko v poriadku?“

„Áno, iste, všetko je v poriadku. Len tá práca nakoniec nebola taká, ako som si myslel. A v dome v Bristole ma vytopilo. V kúpeľni prasklo potrubie. V kuchyni sa zrútil strop. Bol tam neporiadok a,“ bezmocne zdvihol plecia, „bude chvíľu trvať, kým sa dá všetko do poriadku.“ *Nielen to, ale aj všetko ostatné*, prebehlo mu hlavou. Jediný dôvod, pre ktorý by sa mal vrátiť do Bristolu, bol, aby si vyzdvihol zvyšok svojich vecí.

„To ma mrzí. Uhradí to poisťovňa? Predpokladám, že sa nikto nezranil.“

„Nie,“ zamrmlal Jack. *Zranené boli len moje city*, pomyslel si sám pre seba, *a tie sa nepočítajú, ak si chlap, však?* Urobil niekoľko

príšerných chýb a teraz sa mu vracajú ako bumerang, pretože zisťoval, že základy jeho priateľstiev na univerzite sú úplne zničené, čo ho prinútilo spochybníť vlastný úsudok.

„Nuž, ďalší pár rúk sa vždy hodí. Môžem ťa požiadať o...“ Prerušilo ju naliehavé pípanie hodín na rúre. Jack si však bol istý, že nech už išlo o akúkoľvek úlohu, ktorú mala na mysli, nezabudne na ňu. Jeho matka a dlhoročná predsedníčka Ženského spolku mala vždy niečo pripravené a zakaždým sa spoliehala na svojich synov a manžela ako na svojich osobných lokajov, že tu budú, kedykoľvek ich bude potrebovať.

Jeho matka, ktorá vyzerala v topánkach na nízkych podpätkoch, v úhladnej sukni a ladiacej blúzke ako vždy elegantne, odbehla a Jack sa za ňou milo usmial. Keby sa niekedy pridala do armády, určite by sa stala poľným maršalom.

„Mimochodom, poslala som tvojho otca, aby ti zložil batožinu u Bets. Predpokladám, že budeš bývať tam.“

Skôr ako stihol čokoľvek povedať, zmizla v kuchyni.

„Doriti!“ Zaklonil hlavu a pozrel sa na obraz vysoko na stene. Staromódny výjav troch anglických setrov sediacich v pozore – starší pes a jeho dve šteniatka – mu pripomínal rodinu Ashcroftovcov, otec a jeho dvaja synovia predurčení pokračovať v rodinnej veterinárnej praxi. Pripomenulo mu to pôvodný plán vrátiť sa a pracovať s rodinou. Práca tu sa mu kedysi zdala dosť nudná, no teraz si nevedel spomenúť, prečo vlastne proti tomu všetkému tak tvrdo bojoval. Jeho otec prijal správu, že sa chce vydať inou cestou, skvele. Lenže teraz sa vrátil so stiahnutým chvostom.

Ponáhľal sa za mamou. „Mami, musím ti niečo povedať.“ Práve vyberala koláč z rúry.

„S Bets sme sa rozišli.“

Koláč jej vykĺzol z rúk a spadol na zem, hlinená misa sa rozbila na terakotových dlaždiciach. Narovnala sa a pozrela sa na neho, oči mala sklenené od šoku.

„Ach,“ vykoktala so zvrasteným obočím. „Vieš, prerobila som tvoju starú izbu. Je z nej miestnosť na šitie. Je plná obrusov, ktoré potrebujú olemovať. Dala som preč aj posteľ.“ Zamyslene sa nadýchla. „Musím požiadať tvojho otca, aby sa pozrel, či ešte máme na povale skladáciu posteľ.“

Bets sa vymotala z oboch psov, ktoré jej narážali do nôh, pretlačila sa cez vchodové dvere, odopla im vôdzky, vyzula si topánky, stiahla ponožky a vyzliekla nohavice. Skôr ako zamieri späť do ordinácie na popoludňajšiu šichtu, má ešte čas rýchlo sa osprchovať a prezliecť.

„Čo...“ Vtom sa potkla o niečo, čo jej stálo v ceste, tesne minula Tess a skončila na kolenách, pričom si to pravé silno udrela o kamennú podlahu. Dnešný deň sa vyvíjal príšerne. Šúchajúc si koleno sa otočila a sadla si. „To nie!“ vyprskla a zazrela na známu koženú tašku, ktorá bola pohodená uprostred chodby. „Tak to teda nie. V žiadnom prípade, preboha. Ani náhodou, ani keby malo peklo zamrznúť každý deň v týždni nasledujúcich desať storočí.“

Celú minútu hľadela na tašku, zatiaľ čo sa jej hlavou preháňalo množstvo myšlienok. S pevne stisnutými perami vytiahla z vrečka telefón a začala ťukať do displeja.

„Čo to, dočerta, je, Jack?“ zavrčala a srdce jej pri tom zúrivo bilo. A to nikdy nenadávala. „Hádam si nemyslíš, že sa môžeš len tak nastahovať späť?“

„Bets, mrzí ma to. Mama mala veľmi zlý nápad. Požiadala otca, aby u teba zložil moju tašku. Prídem a zoberiem si ju.“

„Nechám ju pred vchodovými dverami.“

„Bets. Musíme sa...“

Nie, nemusíme. Ďobnutím prsta ukončila hovor. Nechcela sa s ním rozprávať. Keď jej o niekoľko sekúnd zazvonil mobil, hodila ho na konzolový stolík. Psy nechala na chodbe zabezpečené za detskou zábranou na spodnom schode, vybehla hore do kúpeľne a vošla priamo do sprchy.

Vitány horúci prúd vody jej zmýval blato z vlasov a slzy sa jej miešali s mydlovou penou na tvári. Čo, dopekla, mohla robiť? Jack mal plné právo nastahovať sa späť, ak chcel. Vlastne teraz, keď už viac nie sú pár, by sa možno mala poobzerať po nejakom novom bývaní. Krásne prestavaná stodola, kde posledné dva roky žila, patrila Jackovej rodine a predstavovala malú výhodu, ktorú prinášala práca pre Ashcroftovcov. Navyše tu býval vždy, keď bol doma. Vyšla zo sprchy, upokojila sa a vypracovala si plán. Zdvihla telefón, pripravená začať si prezerať nehnuteľnosti na prenájom v okolí. V tom jej cinkla esemeska od Jacka. Mala ho zablokováť, ale nedokázala sa k tomu prinútiť. Boli kamarátmi od prvého dňa na strednej škole a potom viac ako len kamaráti, keď v pätnástich prišla na stáž do ordinácie. Odvtedy boli vždy spolu. Deväť rokov jej života s Jackom. Ako to mala všetko od seba oddeliť? Ich životy, priateľstvá, rodiny, práca aj domov boli veľmi prepletené.

*Musíme sa porozprávať. Stretnime sa dnes večer o 18.00
v Ashridge pri Bridgewater Monument. Jack*

Všimla si, že nepridal žiaden emotikon znázorňujúci bozk. Zabolelo ju z toho srdce. Typický Jack, ktorý predpokladá, že sa mu podriadi. V ich vzťahu bol vždy lídrom. Starší, bystrejší a sofistikovanejší ako ona. Bets vyrastala v sociálnych bytoch, ako sa teraz nazývali mestské domy. Ľudia vždy vedeli, že deti ako ona – ktoré nemajú otca, len mamu, čo pracuje v školskej jedálni a ako upratovačka, pričom poberá dávky – sú chudobné.

Chudoba sama osebe by možno bola prekonateľná, ale byť chudobný a obyčajný bolo oveľa ťažšie. Patril im dom s hrdzavejúcou práčkou na prahu predných dverí a kopa odpadkov na trávniku. Bol to ich dom, do ktorého privolali políciu, keď sa jej mama pohádala so svojim posledným priateľom. A bol to ich dom, na ktorý sa susedia s trpkosťou sťažovali.

Bets a jej sestra boli presne tie deti, ktoré ľudia ľutovali pre – ako to slušní ľudia nazývali – chaotický životný štýl ich matky.

Dodnes to považuje za úžasný zázrak, že napriek jej neslávne známemu rodinnému zázemiu si ju Jack vybral za priateľku a previedol ju dospievaním a začiatkom dospelosti. Bez neho by nevedela, ako sa orientovať v bežnom svete. Navždy bude jej najlepším priateľom. Po líci jej zradne stiekla ďalšia slza. Bets sťažka prehltnula a stisla pery – bola odhodlaná neplakať. Vtom k nej podišla Tess a oprela sa jej o nohu. Bets si kľakla a zaborila si tvár do jej krku a objala sučku oboma rukami. Chvíľu tam len tak sedela a vdychovala Tessin známy psí zápach. O chvíľu k nej podišiel aj Dexter a položil si hlavu na jej plece. Začala sa smiať cez slzy.

„Ďakujem, moji zlatí.“ Pohládila Dextera po hlave a zhlbokla sa nadýchla.

„Vpred a nahor, však?“

Vstala a prešla do kuchyne k svojej tajnej zásobe psích maškrt.

„Tu máte,“ natiahla ruku s kúskami slaniny, ktoré vždy voňali tak dobre, až mala chuť tiež sa do nich zahryznúť, hoci to nikdy neriskovala.

Stiahla plecيا späť a povedala si, že to musí zvládnuť – ako vždy. Nikomu nepovedala, že sa s Jackom rozišli, hoci Ella pravdepodobne tušila, že to nie je dobré. Začiatkom roka sa jej takmer zdôverila, ale vtedy mala vlastné citové problémy s Devonom a nezdalo sa jej celkom správne hovoriť jej o svojom zlomenom srdci. Znova jej zavibroval telefón.

Prosím, príd'. Myslím si, že som urobil broznú chybu.

Jej naivné srdce podskočilo. Chcel sa dať znova dokopy? Nech by to bolo akokoľvek hlúpe, okamžite by ho prijala späť. Obnovila status quo. Nič by sa nemuselo meniť. Prešla ňou vlna úľavy. Náhle opäť videla budúcnosť. Prvý raz po dlhom čase cítila, že môže dýchať o niečo ľahšie. Všetko bude v poriadku.